

първото наше нападение паднаха двама убити и двама ранени. Азъ гледахъ да ударя предводителя, и изпълнихъ желанието си. Куршумътъ ми го удари въ дѣсната ржка, и той изпусна оржжието си. После тая загуба неприятитѣ ни се разбѣгаха кой накждето знаеше. И така, победата стана наша; но тая победа бѣше твърде нещастна, защото ние изгубихме войводата си. Турскиятъ куршумъ го бѣше погосилъ право въ сърдцето. Никога нѣма да заборава тоя нещастенъ за насъ день!

Когато закопахме скжпия за насъ юнакъ, то дружината се обърна къмъ мене и помоли ме да ѝ бжда войвода. Съгласихъ се. Когато азъ станехъ войвода и когато поведохъ момчетата, то моето намѣрение бѣше да презимуваме всинца на Стара-планина. Азъ предложихъ своето намѣрение на дружината, но мнозина се не решаваха да последуватъ моя примѣръ и искаха да идатъ въ Влашко. Когато азъ видѣхъ подобно колебание, то обърнахъ се къмъ дружина съ следнитѣ думи:

— Който е мой другаринъ, той нека остане при мене и да слуша моитѣ съвети; а който не иска да ходи подъ моя байракъ и да се повинява на моитѣ заповѣди, то нека върви отсега накждето иска.

— А де щеме ние да зимуваме? — питаха момчетата.

— Защо се, мои братия, боите, когато цѣла Стара-планина е наша и когато старопланинскитѣ българи сж народолюбиви, гостеприемни и чистосърдечни хора? — казахъ азъ.

Моитѣ думи убедиха момцитѣ, които едностранно приеха предложението ми. Когато съюзътъ ни бѣше вече заключенъ, то ние помислихме да презимуваме въ Сливненската нахия, по Ма-